

Ringen som ble borte

Wanda kikket beundrende på de fargerike butikkvinduene. Hun rullet så sakte hun bare kunne, fordi hun ville se nøye på alt. Hver morgen, på vei til jobb, nøt hun synet av de skinnende butikkene som gjemte seg ved føttene til skyskrapere av glass. Hun visste nøyaktig hvilket butikkvindu som hadde sko, klær eller smykker. Men butikken som lå i enden av gata var den hun likte aller best. Fra de to gigantiske glassvinduene kunne hun tydelig se hver eneste krik og krok i butikken. Hun kunne fryde seg i timevis over vidunderlige, hvite kjoler med delikate blonder og intrikate broderier. Unge jenter snurret seg rundt foran store speil mens de valgte seg en brudekjole fra klesstativene.

- Se der! Det er ordførerens datter! Wanda hevet frontlyktene da hun la merke til en av de unge jentene som poserte foran speilet. - Skal hun også gifte seg? Hun rullet mot de smale gatene i Gamlebyen mens hun funderte på hvem brudgommen kunne være. Hun kunne nesten ikke vente med å fortelle de andre hva hun hadde funnet ut.

- Vi har allerede hørt den store nyheten! sa Klara overlegent, etter at hun hadde hørt hva den lille gatefeieren hadde å fortelle.

- I forstedene har alle snakket om at noen har fridd til ordførerens datter, utbrøt Malvina.

- Jeg er sikkert på at det kommer til å bli stor ståhei, og at hele byen kommer til å feire bryllupet. Alle som teller kommer til å være der! Alle de vakre kjolene, de fantastiske dekorasjonene! Jeg skulle ønske jeg kunne være med på bryllupet. Kanskje de inviterer oss også? Wanda drømte videre.

- Hvordan kan du tenke slike tåpelige tanker? Wilma kjølte ned den lille gatefeierens entusiasme.

- De kommer bare til å invitere elegante, fornemme mennesker, ikke oss avfallsbiler.

Wanda ble veldig trist. Wilma hadde rett, men hun ville så gjerne se de feststemte gjestene på nært hold. Walter så at hun ble lei seg, og forsøkte å muntre henne opp.

- Ikke vær lei deg! Journalistene kommer til å skrive om alt uansett. Til og med om det som ikke engang gjestene i bryllupet vet om. Her om dagen så jeg en avis som lå i en papirkontainer, der var det bilder av bryllupsforberedelsene. Jeg skal finne den til deg! sa han trøstende.

Neste morgen var Walter en av de første som rullet ut porten på miljøstasjonen. Han hadde planlagt å tømme resirkuleringsdunkene raskt, så han fikk tid til å bla gjennom de gamle avisene. Han skulle akkurat til å løfte opp den siste papirkontaineren, da han hørte et høyt dunk.

- Noen har forvekslet kontainerne igjen og kastet noe annet i papiravfallet! Nå må jeg gå igjennom det bit for bit! Er det mulig å være så uheldig?

Han visste at han ikke ville få tid til å lete etter bildene til Wanda, fordi en grundig gjennomgang av en kontainer tok lang tid. Han dro tilbake til miljøstasjonen med det samme. Han parkerte i et hjørne i resirkuleringshallen, løftet ut papirkontaineren og rullet den bort til sorteringsbåndet. Han startet det, og tømte innholdet i kontaineren utover båndet litt etter litt. Da hørte han dunket igjen. Han rullet nærmere, og så med en gang hva som hadde laget lyden.

- Det ser ut som en gardinring eller en bit av et metallrør, tenkte han for seg selv. - Jeg kan ikke tro at jeg måtte tømme hele kontaineren bare for denne lille metallbiten! Dette er grunnen til at jeg ikke kunne finne frem avisen til Wanda. Men jeg kan jo gi henne en gave istedenfor? Frontlyktene hans strålte av glede. - Hun kan knyte en sløyfe på ringen og henge den på bakspeilet. Jeg hadde flaks allikevel! Walter gjemte raskt skatten i hanskerommet sitt, og rullet tilbake til arbeidet sitt.

Wanda ble kjempeglad for gaven. Hun vridde og vendte på det skinnende metallet, og så begeistret på at solen glitret i den blanke ringen.

- Tusen takk, Walter! Det er snilt av deg å tenke på meg, sa hun takknemlig. Hun kunne nesten ikke vente med å vise de andre hva hun hadde fått av altnulig-bilen.

Etter jobb dro alle avfallsbilene tilbake til miljøstasjonen. Klara og Malvina kom sammen etter de andre, fordi de ikke hadde konkurrert om å komme først til garasjen denne gangen. I stedet rullet de gjennom porten til bilvasken nøyaktig samtidig, dypt opptatt av å snakke med hverandre.

- Hva her skjedd, jenter? Hvordan er det mulig at dere ikke konkurrerer i dag? Jeg håper det ikke er noe galt med dere! Skal jeg varsle mekanikerene? Jeg er sikker på at de gjerne vil ta en titt på dere! Vera, den gamle tankbilen, spøkte med dem.

- Veldig morsomt, Vera! smilte Klara, - men heldigvis er det ikke noe galt med oss.

- Ikke med OSS! la Malvina hemmelighetsfullt til. De to avfallsbilene så megetsigende på hverandre.

- Vet dere noe vi ikke vet? Walter var nysgjerrig.

Malvina og Klara klarte nesten ikke å holde seg, de var så opprømte.

- Selvfølgelig gjør vi det! Og det er ikke hvilken som helst nyhet! Bryllupet er avlyst! utbrøt de i munnen på hverandre.

- Bruden og brudgommen har hatt en kjempekrangel! Folk sier at de ikke klarte å bli enige om hvilken bil de skulle bruke til bryllupet. Og bruden kastet giftingen fra seg i raseri! Ingen har klart å finne den!

Miljøstasjonen var i fullt opprør. De diskuterte ivrig det som hadde skjedd. Men Wanda trakk seg til

siden med et trist uttrykk i ansiktet. Hun hadde gledet seg slik til bryllupet og til å se bruden og brudgommen og alle de fargerike gjestene. Og nå dette!

Akkurat da ringte noen i bjella på miljøstasjonen. Til deres store overraskelse kom ordføreren gående inn i garasjen.

- God dag, alle sammen! Han hilste på avfallsbilene. - Vennligst tilgi meg for å forstyrre dere i pausen. Jeg vil gjerne få be dere om å hjelpe meg med en veldig viktig sak. Jeg regner med at dere har hørt at min datter skal gifte seg. Det unge paret har dessverre hatt en liten krangel, og min datter kastet vekk ringen sin i sinne. Hun har selvfølgelig angret forferdelig på det, og de har blitt venner igjen. Det er bare det at vi ikke kan finne ringen noen steder. Og uten den blir det ikke noe bryllup. Vi har lelt overalt, men den er sporløst forsvunnet.

- Tror du at den har endt opp her på en eller annen måte? spurte Goliat.

- Ja, den kan bare være et sted her på miljøstasjonen. Vi har ekskludert alle andre muligheter. Vi har snudd huset på hodet og lett grundig i hele nabolaget, men den er ingen steder. Kanskje den har endt opp i avfallet på en eller annen måte. Dere er vårt siste håp!

- Det er et stort problem! Waldemar rynket vindusviskerne bekymret. - Det er nesten umulig å finne en bitteliten ring på den store stasjonen vår! Selv om vi har tatt den med på en av rutene våre, kan den være i resirkuleringshallen eller i avfallskverna. Å finne noe der er nesten like umulig som å finne en nål i en høystakk.

- Vi kan prøve likevel, sa Wanda sjenert. - Kan vi få se et bilde av ringen, herr ordfører? spurte hun litt modigere.

- Jeg har dessverre ikke et bilde med meg, men jeg kan forsøke å få et fra gullsmeden. Betyr dette at jeg kan stole på dere? spurte byens leder håpefullt.

Avfallsbilene nikket i kor.

De begynte å lete med en gang ordføreren hadde dratt. Klara og Malvina rullet til avfallskverna, Samson til kontainerlageret.

- Goliat! Vera ropte på den hengslete kranbilen. - Du og jeg kan bli her i verkstedet. Du kommer enkelt til i de øverste hyllene, og i mellomtiden kan jeg lete mellom monteringsmaskinene.

- Og jeg kan koste i garasjen, kanskje det forbaskede smykket dukker opp i et bortgjemt hjørne et sted, erklærte Wilma bestemt.

Walter dro tilbake til resirkuleringshallen. Han helte innholdet i kontainerne på sorteringsbåndet, en etter en. Han lette gjennom farget glass, hvitt glass, flatklemt brusflasker og metallbokser.

Wanda lette på yndlingsstedet sitt, bilvasken. Men denne gangen tenkte hun ikke på å pynte seg, men håpet hun var den heldige som fant ringen.

- Det ser ut som fjernvarmeanlegget er igjen til meg, sa Willy, den klumpete, lille traktoren til seg selv, og begynte umiddelbart å jobbe. Med den sterke skuffen sin kunne han lett vende på asken som var tatt fra forbrenningsovnen.

Walter forsøkte å bruke en hjemmelaget metalldetektor. Men den pep hele tiden, så han la den motvillig fra seg. Han dro tilbake til garasjen og begynte å se gjennom haugen av aviser som han hadde lagt til side tidligere på dagen.

- Hei, Wanda, se på dette! Jeg har funnet avisen med saken om bryllupet i! Han rullet ivrig ut fra garasjen noen få minutter senere. Men han stanset på grunn av et kræsje. Samson og Goliat rygget i hverandre.

- Jeg tror det er på tide med en pause, sa Vera strengt til de andre. - Vi har jobbet nok for i dag. Det har allerede blitt mørkt ute, så det er ikke noe poeng i å lete lenger. Vi fortsetter i morgen!

Avfallsbilene var enige med den gamle tankbilen, og gikk for å legge seg uten et ord.

Neste morgen våknet Wanda før de andre, og la med en gang merke til avisene hun hadde fått av Walter. Hun var takknemlig for at resirkuleringsbilen ikke hadde glemt løftet sitt. Hun bladde gjennom avisen, og sperret plutselig opp tåkelysene. På et av bildene så hun et glimt av en nøyaktig kopi av smykket hun hadde fått av Walter.

- God morgen, alle sammen! Ordføreren gikk inn i garasjen. Alle avfallsbilene våknet forskrekket av den høye stemmen. - Har dere funnet ringen? spurte han spent.

- Vi er lei for det, men vi har ikke funnet den enda. Vi har jobbet svært hardt, men den er sporløst forsvunnet, svarte de i kor.

- Hva kommer til å skje med bryllupet? spurte Wilma, den lille gatefeieren, fortvilet.

Wanda rullet modig bort til ordføreren og sa stolt: - Kanskje jeg kan hjelpe!

De andre skulle til å avbryte henne, redde for at hun kom til å gjøre noe dumt bare fordi hun så gjerne ville være med på bryllupet, men den vakre, lille avfallsbilen var raskere.

- Kanskje dette kan være en erstatning for den tapte ringen? sa hun, og løsnet smykket hun hadde fått fra Walter fra bakspeilet sitt. - Den ligner veldig på originalen!

- Den ligner ikke bare, sa ordføreren, og tok imot smykket som dinglet i enden av sløyfebåndet. - Det er den ekte ringen! ropte han lykkelig etter å ha undersøkt den glitrende ringen. - Hvor fant du den?

Avfallsbilene så forbauset på hverandre. Gifteringen hadde vært rett foran nesen på dem hele tiden! Det var god grunn til å feire. Alle i Blåsterby kunne ikke snakke om annet hele uken enn at ringen endelig hadde blitt funnet. Da helgen og bryllupet kom, rullet verdens mest spesielle bryllupsbil frem foran rådhuset. Wandas vindusviskere var dekorert med snøhvite sløyfer og buketter med hvite roser, og i de nytrekte setene i førerhuset satt det nygifte paret og vinket til bryllupsgjestene.

SLUTT

